

Kennismaken met Redemptoristinnen

“Het is uiteraard niet verwonderlijk dat Effata geïnteresseerd is in de orde van de Allerheiligste Zaligmaker, gemeenzaam de redemptoristen genoemd, aangezien Guido redemptorist is. Dat er ook redemptoristinnen bestaan wisten we ook al een poosje, maar contacten waren er nog niet gelegd. Wel heeft Guido, lange jaren geleden recollecties geprekeet in het nu gesloten klooster van de redemptoristinnen in de Katelijnestraat in Brugge, maar door allerlei omstandigheden is aan dat contact lange tijd geen verder gevolg geweest. Wel bleef de oorspronkelijke nood aan een basisgemeenschap bestaan: hieruit is Effata ontstaan en gegroeid. Vorig jaar, in 2005, is dat contact hernieuwd doordat we begonnen te graven naar de wortels van de orde.”

Dat is zowat de samenvatting van de **inleiding** die Guido geeft op de avond van nieuwe kennismaking met de zusters Hilde en Aneta.

Om Effata wat te situeren, kijken we eerst naar de **foto en filmmontage** die Fons had gemaakt voor de viering van 10 jaar Effata, nu aangevuld met beelden van de plechtige viering in de kapel met als voorganger onze bisschop, Luc Van Looy. Weer staan wij er verbaasd over wat er allemaal gebeurt bij Effata, in naam van ónze roeping, rond de tafel van het Woord en rond de tafel van het Brood. Ik citeer hier nog eens de tekst op deze montage omdat die de zusters enorm is opgevallen:

‘Het is onze roeping om:

- *voluit te leven*
- *te genezen en te groeien*
- *ons te laten vernieuwen door de oproep van het evangelie*
- *medestanders te zoeken en te bouwen aan een wereld waar plaats is voor alle mensen.’*

Wij zien de beelden van de vieringen, meer of minder plechtig, met doopsel of verzoeningsmoment, van onze jeugd en ons koor, van de reizen en de uitstappen, van de open gemeenschapsraad en het evaluatieweekend voor de stuurgroep. Het is niet verwonderlijk dat we daarbij spontaan meezingen met het ‘Hallelujah, Salvation and Glory’.

Dan **stellen de zusters Hilde en Aneta zich voor**. Het zijn twee verhalen van roeping. Dat van Hilde uit Aarschot, bij een toevallig bezoek met haar tante aan het klooster in Brugge, waar ze ‘door elkaar geschokt’, niet meer aan haar roeping twijfelt, om ‘*voluit te leven*’ in overeenstemming met de roeping van Sint-Alfonsus. Dat van Aneta uit Polen die in 1993 intreedt in het klooster te Brugge. Allebei aangetrokken door de nood iets te proeven van de liefde van God en die liefde dan door te geven aan de anderen en daar te komen via de contemplatie, in overeenstemming met de weg die door de stichteres, de eerbiedwaardige Moeder M. Celeste Crostarosa, werd aangegeven. Zelfs hun rode kledij is symbool van die liefde.

Ze schetsen ook even het ontstaan van de orde in 1731, één jaar voor de ‘paters’ gesticht werden. Dan kwam het uitzwermen over Italië, de verdere ontwikkeling na Clemens Maria Hofbauer, waardoor uiteindelijk 9 zusters het klooster in Brugge stichtten, vanwaar kloosters in alle werelddelen werden gesticht. Er zijn nu 48 kloosters over de wereld met het meest recente in Slovaakije.

De zusters Hilde en Aneta zijn geconfronteerd geweest met het verouderen van de gemeenschap te Brugge, met het verplichte afstoten van hun werkzaamheden (maken van wassen beelden, koffiebranderij), het in 2001 met twee alleen overblijven voor de zorg voor vele oudere, hulpbehoevende zusters (met twee kun je niet altijd zwijgen, je moet wel praten). Hulp van de andere kloosters konden ze niet krijgen, dat is misschien het gevolg van de onderlinge onafhankelijkheid van de zusterskloosters (“In gebed zijn we verbonden met al wie het Paasmysterie beleeft”, of: houdt jezelf maar warm...).

In 2004 hebben ze vastgesteld dat er geen kracht meer was om te Brugge verder te doen. Ze hebben een goed onderdak voor hun medezusters gevonden bij de Zusters van Liefde te Heule bij Kortrijk, daarna hebben ze een huis aangeboden gekregen in Harelbeke (waar ligt dat?...), waar ze terecht trachten hun eigen roeping te beleven. Van november 2004 tot november 2005 hebben ze veel tijd doorgebracht met het leegmaken van het klooster te Brugge, dat nu verkocht is.

Zuster Aneta heeft de beslissing genomen om hier in Vlaanderen te blijven en niet in te gaan op de vraag om naar Polen terug te gaan, omdat ze hier geroepen werd en die roeping wil blijven volgen, binnen de spiritualiteit van haar orde. Aneta zegt uitdrukkelijk dat ze begrepen heeft dat als er geen roepingen meer komen, dat het niet uit moet zijn met haar hoop, want die moet alleen op

Christus gesteld worden: in Hem is alle hoop en toekomst. Hilde drukt het zo uit: "Wij zijn uit Egypte, we hebben de vleespotten en de gestoofde ajuin achter ons gelaten, we zijn nu in de woestijn, maar op weg naar het beloofde land. De traditie is achter ons gebleven en nu kunnen we nieuw leven samen leven. In Harelbeke willen wij niet alleen bidden, maar ook een school van gebed zijn voor onze doelgroep van de gewone mensen."

Uit de **antwoorden op enkele vragen** (Ignace, Lea, Nicole) blijkt dat ze natuurlijk naar Effata zijn gekomen op vraag van Guido om weer contact te hebben, maar ook uit interesse voor wat er hier aan 'gemeenschap' groeit. Ook blijkt dat ze de nadruk willen leggen op het gebedsleven, zo stellen ze in de parochie te Harelbeke leemten vast op het gebied van gebedsgroepen (wij hebben het Tabormoment) en van bijbelgroepen (wij hebben boekenclub). Ze zijn voorzichtig met het nemen van engagementen, ze hechten zeer groot belang aan het gehele breviergebed tot en met de completen in een 'piepklein' eigen kapelletje, maar vooral willen ze trouw zijn aan hun roeping.

Guido vat nog even samen: Wij moeten het christelijke leven laten uitgroeien in alle richtingen, contemplatief of actief, desnoods van de grond terug opgebouwd. **Effata heeft een droom**: een plaats waar al die mensen kunnen samenleven, met respect voor hun keuze van roeping. Alle accenten samen beleven, niet alleen de celibataire, maar ook die van de leken, elkaar ondersteunend, nog actief of niet meer actief.

Wij hebben de zusters uitgenodigd voor het bijwonen van een viering.
De zusters hebben voor ons een slotlied gezongen, tweestemmig zoals het hoort.

Wouter, vrijdag 17 maart 2006